

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. november 24.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÖRÖK FŐPAP

Lekció: Zsidókhöz 9,11-17

Alapige: János 17,1-2

Miután ezeket mondta Jézus, tekintetét az égre emelve így szólt: „Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged, mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon.”

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, valóban kérnünk kell, hogy fordulj hozzánk, mert mi csak arra vagyunk méltók, hogy elfordulj tőlünk, és a mennyei Édesatyánk is elforduljon tőlünk, mert nem vállal közösséget a bűnnel. Mégis, áldunk téged, hogy kérhetjük, és te minden bizonytal meghallgatod a könyörgésünket, mert őszintén, hitből, szívből, bűnbánattal és alázattal szeretnénk könyörögni hozzád, hogy ne fordulj el szótlanul tőlünk, mert ha elfordulsz tőlünk, akkor mi a sírba szállókhöz vagyunk hasonlóak, és mi élni szeretnénk, Urunk.

Köszönjük, hogy ígéretünk van arra, hogy nemcsak élünk, hanem örök életet élhetünk általad, benned, veled.

Áldunk és magasztalunk, Urunk, hogy minden ajándékod el van készítve a hívők számára. Köszönjük, hogy te gazdagon közlöd javaidat a tieiddel. Hadd találtsunk a teid között, Urunk, akik várják a mi reménységünket és a te dicsőséges megjelenésedet.

Kérünk, Urunk, hogy ne csak fordulj hozzánk, hanem szólj is hozzánk. Engedd megélnünk, hogy te szólsz, hogy emberi szavakon keresztül is a te szereteted sugárzik, a te hívásodat hallhatjuk, a te dicsőséged tündököl.

Köszönjük, hogy megterítetted számunkra a mai napon az úrasztalát, a te szent asztalodat. Áldunk, hogy hívsz a veled való közösségbe, hogy átéljük: valóban teljes a váltság, valóban tökéletes üdvösséget szereztél a teid számára, és valóban nincs semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Jézus Krisztusban vannak.

Urunk, légy közöttünk, kik imádásodra jöttünk. Engedd, hogy téged dicsőítsünk, rád figyeljünk, veled töltekezzünk meg, és benned gyönyörködjünk.

Ámen.

Igehirdetés

A bibliaolvasó kalauzunk szerint az Újszövetségben most az Úr Jézus Krisztus halálának, szenvedésének, keresztre feszítésének történetét olvassuk. Az egyházi esztendő utolsó vasárnapján, (régén ezt a vasárnapot örök élet vasárnapnak hívták, adventet megelőző vasárnap ez), Isten Szentlelke úgy adta, hogy ne a szenvedéstörténetről vagy a keresztre feszítésről legyen szó az igében, hanem arról, ami ezt megelőzi.

János írása szerint ezt megelőzi az ú.n. főpapi ima. Tökéletes, szép imádság ez, és ennek az imának a bevezetéséből azt az első két verset vennénk, amelyben Jézus Krisztus felemelte tekintetét az égre és így szólt: „Atyám eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged...” – és elmondja, hogy „hatalmat adtál neki minden testen, hogy mindazoknak, akiket neki adtál örök életet adjon”.

Ezt az ígét itt a János 17-ben úgy ismerjük: Jézus Krisztus főpapi imája. Szeretném elmondani, hogy mit jelent számunkra: Jézus Krisztus főpap? Tudniillik hitvallásunkban is benne van, hogy Jézust az Atya Isten felkente. A Krisztus szó is erre utal. Azt jelenti: felkent, héberül: messiás. A Messiást várták. Sokan az ígéretek beteljesülését látták benne, ezért aki vallotta akkor, hogy Jézus a Krisztus, azt vallotta: Ő az, akit Isten megígért, hogy eljön majd az idők teljességében, és engesztelő áldozattá lesz a mi vétkeinkért.

Jézus Krisztust úgy imádjuk, hogy az Atya Isten felkente Őt a mi prófétánkká, királyunkká és főpapunkká. Most csak arról legyen szó, mit jelent: Jézus Krisztus főpap. Hogyan jelenik ez meg a főpapi imádságban?

Két dologban. Az egyik: a főpapnak volt a tiszte, dolga, feladata, hogy az engesztelő áldozatot bevigye a nép bűnéért Isten színe elé. A másik tiszte pedig az volt: közbenjárjon, imádkozzék az Isten népéért.

Ebben a főpapi imában ez a kettő csodálatosan tündöklő. Jézus Krisztus pontosan arra az áldozatra készül, hogy Isten színe elé menjen főpapként, ahogy a Zsidókhöz írt levélben hallottuk. Nem úgy, mint az Ószövetség főpapjai, akik önmagukért is kellett, hogy vigyék az engesztelő áldozatot, mert ők maguk is bűnösök voltak. Az Ószövetség áldozata ezért nem volt tökéletes. Ezért volt csak árnyéka az eljövendőnek. Jézus Krisztus úgy vitte a Golgota oltárára engesztelő áldozatát miértünk, hogy önmagáért nem kellett eleget tennie, mert benne nem volt bűn. Ő szent volt, igaz és tökéletes. Isten lényé maga, arcának tündöklő mása. Ezért Isten ígéje világosan mondja, hogy Jézus Krisztus golgotai áldozata tökéletes áldozat volt.

Amikor ezt halljuk: tökéletes áldozat, akkor azonnal három dologra kell gondoljunk Isten ígéje alapján.

Az egyik: azért volt tökéletes, mert az, aki bemutatta, tökéletes volt. Az, aki vitte az áldozatot, tiszta volt és szent, Isten Fia maga. Aki önmagáról mondta: mindörökké ugyanaz, aki volt, van és eljövendő.

A második, ami miatt Jézus áldozata tökéletes, az, hogy Ő tökéletesen kiengesztelte az Atyát. Megbékéltetett bennünket az Ő keresztye által. Minden hívő belekapaszkodhat ebbe. Tökéletesen el van engedve a bűn.

A harmadik: a Zsidókhoz írt levél 10. fejezetében olvassuk világosan, hogy ez a tökéletesség ránk is vonatkozik. Tudniillik, hogy egyszeri áldozatával örökre tökéletessé tette a megszentelteket. Bennünket is tökéletessé tett.

Lehet, hogy azt kérdezed: nincs itt valami tévedés? Én tökéletes lennék? Én, aki vétkezem, aki elbukom, aki megszegem a Törvényt? Hol vagyok tökéletes? — Úgy, hogy Jézus Krisztus azzá tett. Örökre tökéletessé tette a megszentelteket. Belekapaszkodhatom abba a csodába, hogy én így állhatok Isten színe elé. Nem remegve: jaj, a bűneim... hanem a Zsidókhoz írt levél 10. fejezete alapján úgy állhatok Isten elé, hogy azok el vannak törölve, és ezért Isten megigazított engem. Jézus Krisztus érdemét nekem tulajdonította, és ezért úgy állhatok meg előtte, mintha soha semmi bűnt nem követtem volna el. Sőt, mintha mindenben olyan engedelmes lettem volna, mint amilyen engedelmes volt Jézus Krisztus.

Tökéletes volt, aki vitte az áldozatot, tökéletesen megengesztelte az az egyszeri áldozat az Atyát, és tökéletessé tette a megszentelteket. Ebbe kapaszkodjunk és legyen ez nekünk nagy vigasztalásunk, és nagy reménységünk. Mi már azon túljutottunk az Isten kegyelme által: jaj, az én bűneim, az én nagy bűneim... Mert ez igaz: „Ha azt mondjuk, hogy nincs bűn bennünk, akkor magunkat csaljuk meg”. Persze, hogy van! De fel vagyok jogosítva, fel vagyok hatalmazva, hogy Isten elé úgy fogok állni majd, mint akit Jézus Krisztus az Ő egyszeri, tökéletes áldozatával megszentelt és tökéletessé tett Isten előtt.

Ennek a főpapi imának a másik nagy üzenete, hogy Jézus imádkozik az övéiért: Atyám, én őértük könyörgök, és mindazokért, akik majd az ő beszédükre hisznek benned.

Bármilyen megdöbbenő, Jézus nem mindenkiért könyörgött. A főpap tisztelte az, hogy vigye a könyörgést az Atya elé. Ez olyan csodálatos: én belekapaszkodhatom abba, hogy van szószólónk az Atyánál. Van, aki könyörög érettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. — Ez azért jó, hogy tudjunk továbblépni annál, amit sokan mondanak, de nincs sok kapcsolatuk a gyülekezettel. Ha az ember mégis bele akar fogózni, akkor mindig a saját cselekedeteibe akar belefogózni: én mit teszek. És sokan elmondják: hát szoktam imádkozni! Jézus mondja: szüntelen imádkozzatok! Az ige azt mondja: mindig imádkozni kell és nem szabad megrestülni. A hívő nemcsak azt mondja: imádkozom, hanem ettől többet kapott, azt is vallhatja: Jézus imádkozik érte.

Vajon mikor gondoltunk erre, és mikor lett ez nekünk gyönyörűségünk? Mikor csodálkoztunk bele abba: ó, Isten szeretetének mélysége, magassága, szélessége, hosszúsága! Nem azon múlik, hogy én imádkozom, hanem azon, hogy Jézus imádkozik értem. Sőt már akkor imádkozott értem, amikor még nem éltem e föld színén. Hol voltunk mi akkor, amikor Jézus Krisztus azt mondja: én őértük könyörgök. Meg azokért, akik majd az ő beszédükre hisznek benned. Jézus az egyházért imádkozik.

Milyen jó, hogy van, aki viszi az életünket az Isten elé: Jézus Krisztus szószólónk az Atyánál. Ezért énekeljük: „Krisztusban beteljesedve látom üdvösségemet.” A hívő ezt éli át. „Ha a keresztre néz szemem, melyen a menny Kirá-

lya halt, legdrágább kincsem megvetem, és gőgöm is, könnyezve rajt.” — Az a Jézus van ott, aki imádkozott érettem.

Nagy kérdés: így nézünk-e a mi Urunkra, Jézus Krisztusra?

A főpapi ima azzal kezdődik: „Miután ezeket mondta Jézus, tekintetét az égre emelve így szólt:” — Itt Jézus Krisztus nemcsak imádkozik, hanem tanít bennünket imádkozni. A tanítványok kérték is ezt: Uram, taníts minket imádkozni.

Sokan mondják: szoktam imádkozni. Közösségek mondják: ők sokat imádkoznak. — Az a döntő: kihez imádkozom, mit és hogyan imádkozom. Jézus Krisztus tanít bennünket arra, hogy mit, hogyan imádkozzunk, hiszen azt mondta: ti így imádkozzatok — amikor a Mi Atyánk-ot mondja mintaként az övéinek. Jézus tanít bennünket arra is, hogy kihez imádkozzunk.

Most csak egy dologról beszéljünk: „Jézus az égre emelte tekintetét...” Vajon miért?

Nem azért, mintha Isten ott lakna. Sokaknak van ilyen képzeletük, hogy Isten ott lakik valahol a mennyben, és ezért mondjuk: égre emelt arccal kell imádkozni. — Azt mondom: lehet így imádkozni. A zsoltáros is azt mondja: „Szemem a hegyekre emelem. Honnan jön az én segítségem? Az én segítségem az Úrtól van.” — De ne felejtsük el, hogy van a Bibliában valaki, akiről azt mondja az ige: szemlesütve imádkozott. Aki bemegy a templomba, és azt mondja: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek! Nem azt mondja, mint a mellette lévő: köszönöm, hogy nem vagyok olyan, mint ez itt, mellettem, hanem azt mondja: nekem, bűnösnek — és ő szemlesütve imádkozott.

Ez a két ige azt mondja nekünk, hogy a te imádságaidnál nem az a lényeg, hogy külső formára nézve vajon hogyan hangzanak el, hanem az a lényeg, hogy belső érzésre nézve vajon hogyan imádkozol. Hiszem, hogy az a nyomorult vámszedő, aki azt mondja: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek, és szemlesütve imádkozott — tekintetét az is felemelte. Lehet, hogy nem az arcát emelte oda, nem volt ilyen mozdulata, de ő is felemelte a tekintetét, mert arra az Úrra nézett, aki örökké él, akinek semmi nem lehetetlen, és aki hallja a könyörgésünket úgy, ahogy a zsoltáros megírta: „Az Istenhez az én szómat, emelém kiáltásomat. Hogy felkiálték hozzá, beszédem meghallgatá.”

Azt mondja tehát nekünk: emeljük fel a tekintetünket. Azért is, mert Isten feljebb való mindennél. Amikor felemelte Jézus a tekintetét, akkor arra tanít bennünket, „hogy a földtől elszakadjunk, csak tehozzád ragaszkodjunk.” Emeljük feljebb a tekintetünket arról, ami látható, ami körülvesz bennünket, arról, ami csak szomorúságra, bánatra, gondra adna okot.

Gondoljunk arra: valaki tragikusan elveszít valakit. Milyen nehéz felemelni a tekintetét. Milyen nehéz felnézni, amikor minden azt mondja: lefelé nézz! Milyen nehéz egy betegágyon fekvőnek, aki megtudja, mi a baja. Lehet, hogy megmondja a kezelőorvosa kendőzetlenül, keményen. Nem finoman, nem burkoltan. Nehéz valakinek, aki az élet gondjaival küszködik, az élet terhével, és minden lefelé húzza. — Az egyik énekünk azt mondja: „Emeld fel hát lelkedet. Hagyj el minden földi vágyat. Bízd rá arra életed, kiből idvességed árad.” —

Jézus erre is tanít bennünket: emeljük fel a tekintetünket. Lehet, hogy nem úgy, hogy arcunkat emeljük hozzá. Mint ahogy az átvezető énekben is fogjuk énekelni: „Rád tekint már hitem, Megváltóm, Istenem, a Golgotán.”

Jézus tehát felemelte az Ő tekintetét. Aztán így szólítja meg Istent: Atyám! — Ez is nagyon fontos a számunkra, mert ebben benne van az, hogy Jézus Krisztus a Fiú. Ez annyira fontos, hogy amikor Jézus készül a Golgotára, az Ő egyetlen, tökéletes áldozatának a bemutatására, akkor így szólítja meg Istent: Atyám! — Ez nekünk hittételünk.

Az Apostoli hitvallásban — tudjuk-e, mert sokszor valamit gépiesen mondunk — a Szentháromság Isten második személyéről négy dolgot vallunk: 1) Ő Jézus (erről majd néhány hét múlva lesz szó), 2) Ő Krisztus, felkent, Messiás, 3) Isten Fia, és 4) mi Urunk. Hiszek Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában, mi Urunkban. — gondoltunk-e erre, hogy Jézus Krisztussal kapcsolatban négy dolgot vallunk? Az, hogy Ő Istennek egyszülött Fia, az nekünk pontosan azt támasztja alá, hogy áldozata tökéletes.

Hogy Jézus Krisztusról ki mit vall, az meghatározza azt, hogy Ő Istennel kapcsolatban és Istennel szemben milyen helyzetben van. Elég csak azt kérdezni: Mit vall Jézus Krisztusról? Amikor ezt valljuk: Ő Isten egyszülött Fia, akkor azt valljuk: Ő maga Isten. Isten lényé maga, arcának tündöklő mása — ahogy énekeljük. Ha valaki vallja Jézus Krisztusról, hogy Isten, vallja azt, hogy igen, Jézus áldozata tökéletes. Ezért fontos tudnunk azt, hogy Isten Fia.

Mi is így szólítjuk meg Istent: Atyám! Ő hatalmazott fel arra, hogy így imádkozzatok: mi Atyánk! Adta a Szentlelket, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! De ne tévesszük el, hogy mi erre csak feljogosítottak vagyunk. Nekünk ez szerzett jogunk — ha lehet így mondani. Jézus Krisztusnak pedig örökkévaló joga az, hogy Ő Istent úgy szólítja meg: Atyám! — ezt Ő soha nem keverte össze.

Csak egy ígét mondok most, hogy lássuk, milyen komoly ez. Amikor Jézus arról beszél, hogy vissza fog menni az Atyához, és ül az Atya Isten jobbára, akkor azt mondja a tanítványoknak: elmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz. Nem azt mondja: elmegyek a mi Atyánkhoz. Azért, mert Jézus Krisztus itt különbséget tett: az Isten neki hogyan Atyja, és hogy mondhatjuk mi azt: mi Atyánk. Őérette és Őáltala. De Ő az Isten természet szerint való Fia. Bennünket kegyelemből fogadott gyermekeivé.

Van abban a bibliafordításban, amelyet legtöbbször használnak, néhány félrecsúsztott fordítási hiba. Az egyik legszembetűnőbb a Kolosséi levél 1. fejezetében van: „Ő (Jézus Krisztus) elsőszülött minden teremtmény közül. A helyes fordítás (Károli) azt mondja: Jézus Krisztus minden teremtménynél előbb született. — A kettő nem ugyanaz. — Jézus Krisztus nem teremtmény. Nem első a teremtmények közül. Első zsenge a halottak közül, az igen, de a teremtmények közül nem első, mert „minden általa lett, nála nélkül semmi sem lett, ami lett”. Mert Ő öröktől fogva volt. Ha ez nekünk nem hittételünk, hogy Jézus így szólíthatja meg Istent: Atyám! — akkor a váltsággal lenne baj. Akkor omlik minden. Akkor nem lenne igaz, hogy aki bevitte azt az áldozatot, az tökéletes. De tudjuk, hogy Ő így szólíthatja meg Istent: Atyám! Hogy elmond-

hatja: én és az Atya egy vagyunk. Elmondhatja: Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted, hogy az Atya kijelenti Őt, mint Fiút: ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm. Vagy a 2. zsoltárban: Én Fiam vagy te. — Ez nekünk hittételünk, és ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus tökéletes isteni természetben is volt akkor is, amikor a földön volt, amikor felvette a mi testünket, hozzánk mindenben hasonló lett – kivéve a bűnt.

A Filippi levél Krisztus-himnuszában is van egy eltévesztett fordítás. Erre is nagyon vigyázzunk! Jézus nem bizonyult embernek természetében. Ugyanis az új fordítás azt mondja: Jézus természetében is embernek bizonyult. Nem, mert benne még a bűnnek a csírája sem volt, mert tiszta volt, szeplőtelen. Isten lénye maga.

A harmadik, ami ebben a két versben fontos: azt mondja Jézus: „Atyám: eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged.” — Eljött az óra. Ebben a rövid mondatban benne van Istennek minden szeretete és örökre elhatározott terve. Ebben benne van Jézus Krisztus tudatos keresztvállalása. — Ez azért fontos, mert itt azt láthatjuk, hogy ami most fog történni, az nem a véletlen műve, az nem gonosz emberek ármánykodása. Az nem Pontius Pilátusnak vagy a népnek, a papoknak a keménysége, hanem az Isten terve, az Isten akarata.

Jézus Krisztus azt mondja: Atyám: eljött az óra — az az óra, amit nem lehetett sem késleltetni, sem siettetni. Tudjuk, hogy elteltek száz évek, és várták, hogy mikor jön a megígért Messiás. De ezt az órát nem lehetett késleltetni, és nem lehetett siettetni.

Eljött az óra: azt jelenti számunkra — és ez nagy vigasztalása az igének —, hogy higgyük el azt, hogy van egy forгатókönyv. Amikor azt mondja Jézus: Atyám, eljött az óra, akkor az azt jelenti, hogy Ő tökéletesen ismeri ezt a forгатókönyvet. Mi ezt nem ismerjük. Isten kegyelme János apostolon keresztül megengedte, hogy belelássunk ebbe a forгатókönyvbe, hogy néhány részlet megmutasson nekünk, de Jézus ezt a forгатókönyvet tökéletesen ismerte, mert együtt írták az Atyával. Ez azt jelenti a hívó számára: ez az Isten atyai kezéből jön. Benne van ebben az engedelmesség, a bizalom, a kereszt-vállalás, a megváltás. Ez az óra mit jelentett Jézus Krisztusnak? Nemcsak a szenvedést. Ez azt is jelenti, amit Jézus Krisztus itt kér: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged. Ez azt jelenti számunkra: ami most történni fog, abban az Isten dicsőíttetik meg.

Ezt mi nem így gondoljuk. Sőt az akkori tanítványok sem így gondolták. Az, ami most fog történni a Gecsemáné kert lejtőjén vagy Poncius Pilátus előtt, vagy a főpap udvarában, amikor náddal verik és csúfolják, azt az akkori tanítványok sem úgy látták, hogy az nem vereség. Jézus Krisztus ezt tárja az Atya elé: Atyám, add meg, hogy ez a te dicsőségedet szolgálja. Dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged. — Értjük ennek a csodáját, hogy nem vereség? Pedig sokan gondolták így. Péter meg akarta óvni. Mitől akarta megóvni? A megdicsőüléstől. Amikor azt mondta: „mentsen Isten, Uram, nem eshetik ez meg teveled.” A Gecsemáné kertben kivonja a kardját és hóbörög.

De volt, aki látta Jézus halálában a dicsőséget. Jézus nem hiába imádkozott. Az övéiért imádkozott. Már ott köztük volt az a pogány százados, aki a Golgota keresztnél meglátta Isten dicsőségét, és azt mondta: „Bizony, ez Isten Fia volt.” Jézusnak ebben az imádságában benne volt a lator, aki azt mondta: „Uram, emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te országodban.” — Ő ott, a kereszten nem a legyőzött, nem a megvetett, nem a kigúnyolt Krisztust látta, hanem az Urat. Jézus így válaszolt neki: „Még ma velem leszel a Paradicsomban”.

Nekünk, Isten népének, a Golgota keresztnél nem a megfeszített Krisztust kell csupán látni, hanem a megfeszített és feltámadott Krisztust. Krisztus áldozatát szemlélhetjük itt az úrvacsora kenyérében és borában, mint jelekben: igen, teljes a váltság. Üdvöt adott, örök életet adott az Isten.

Ezért lehet látni a dicsőségét. János később ezt le is írja. Amikor megírja az evangéliumot, az elején tisztázza: „és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya Egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.”

Ezt kell szemlélni a Golgota keresztnél. Mert Jézus ezért imádkozott. Nem magáért imádkozik. Mi azt hisszük, magáért: „dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiaid is dicsőítsen téged”. — Jézus értünk imádkozott, hogy az övéi lássák ezt a dicsőséget a szenvedésen, megaláztatáson keresztül is. Az Ő dicsőséges győzelmét, amivel legyőzi a halált, a Sátánt, „meghódoltatja ama félelme királyát, megnyitván sírjának száját.” Ne azt lássák: vérzik a háta, mekkorák a tövisok azon a font koronán — hanem azt lássák: mi történik itt. Lászanak a mélyére ennek az áldozatnak, ennek az odaszánásnak. Milyen javakat akarok én nekik átadni ezen keresztül az enyéimnek, a hívőknek. Gyönyörködünk benne, Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában.

Végül a 2. versben azt mondja: „mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon.”

Én örök élet vasárnapján szeretek valami olyan ígéről szolgálni, ami az örök életről szól. Amikor ezt ideadta, olya hálás voltam. Ebben is benne van az örök élet. „Hatalmat adtál minden halandó felett, hogy örök életet adjon mindazoknak, akiket neki adtál.” — Vagyis Jézus Krisztus hatalmat kapott minden halandó felett — ez az Ő uralmára vonatkozik —, az pedig, hogy örök életet adjon mindannak, akiket neki adtál —, az pedig a megváltásra vonatkozik. Jézus Krisztus az Atyától hatalmat kapott minden halandó felett. Az övéinek pedig örök életet adott. Tehát nem minden halandó kap örök életet, hanem az övéinek, akiket Isten neki adott, azért, hogy megváltsa, elhívja, megigazítsa, megszentelje és megdicsőítse őket. Aztán pedig visszaadja az Atyának, és jelentse, hogy megtörtént, az, ami a világ teremtése előtt eldőlt.

Az a nagy kérdés: vajon te hogyan tartozol Jézus uralma alá? Úgy, mint halandó, vagy úgy, mint megváltott? Úgy, mint aki felett Jézus Krisztus uralkodik, és egyszer majd lábai alá veti az ő ellenségeit, vagy pedig úgy tartozol Jézus Krisztus uralma alá, mint akinek örök életet adott az Atya Jézus Krisztus által? — Ezt kell megvizsgálni. Erről beszél az, amit mondtam: Jézus kegyelemmel és igazsággal teljes. Az Isten dicsősége mindig ragyogott és mindig ragyogni fog. A hívők felett az Isten dicsőséges kegyelme ragyog, a világ felett, akik elkárhoz-

nak, azok felett pedig Isten igazságos dicsősége ragyog. — Nem mindegy, mi ragyog: Isten igazsága, vagy pedig Isten örök életet adó kegyelme ragyog.

Ezért nagyon nagy dolog, ha valaki megérti: az Övé vagyok, eleget tett helyettem, elrendezte az én ítéletemet, és semmi kárhozható ítélet nincs ellenem. Ebben az igében megszólal a kiválasztás csodája. Akiket nekem adtál, azoknak örök életet adtam.

Ha valaki a kiválasztással akar foglalkozni, ahogy Spurgeon mondta, aki a kiválasztásról prédikált kitűnően, biblikusan, kálvinista-módon: ne a kiválasztással foglalkozz, hanem Jézus Krisztussal. Őreá nézzél, Övé minden hatalom mennyen és földön. Te csak jöjj hozzá, szemléld benne a te igazságodat, te csak szemléld benne az elvett ítéletedet, a bűneid bocsánatát, az eljövendő javaknak a főpapját — ahogy a Zsidó levél mondja —, ezzel foglalkozzál. Aki ezzel foglalkozik, az majd boldogan megállapítja: engem is az Atya Jézus Krisztusnak adott. Különbön hogy mennék hozzá, hogy futnék az Ő keresztjéhez és az Ő irgalmas karjába?

Nagy lehetőségünk és nagy ajándékunk, hogy ilyen főpapunk van. Éppen ezért áldozata egyszeri, tökéletes, megismételhetetlen. Nincs szükség hozzátenni. „Hozzá mit sem tehetsz, Ő megtevé, váltságodat elvégezné.” Te csak boldogan jöjj ide és mondd azt: „Szent vére bűnt befedez, tisztára mossa ruhám. Bizalmamat ebbe vetem. Reményem a Jézus csupán.” Mert Ő a mi reményünk. Aki Isten színe elé odaállt érettünk, aki könyörgött érettünk, és odaszánta az Ő életét, hogy éljünk általa. — Akkor éljünk általa!

Énekeljük a 201,6 dicséretet:

Uram, taníts gyarló éltemnek
Nagy bűnös voltára,
Ó vezess én árva fejemnek
Szabadítójára:
Magamat néki hadd adhassam
Lelki ajánlással,
Drága jóvoltát felválthassam
Méltó hál'adással.

Imádkozzunk!

Úr Jézus, kérjük, hadd tudjuk felváltani a mi eddigi életfolytatásunkat méltó hálaadással, hiszen válaszolnunk kell a te áldozatodra, és köszönjük, ha megérthettük, hogy egész éltöm sem lesz elég zengni az Ő dicséretét.

Hallhatjuk azt, hogy véred által bűnbocsánatunk és örök életünk van.

Kérünk, vigasztald a gyászolókat, akik a héten temették szeretteiket, akik most vannak gyászban. Engedd, hogy felemeljék tekintetüket Terád.

Imádkozunk betegeinkért, gyermekekért, a fiatalokért, a munkába menőkért, gondokkal küszködőkért.

Köszönjük azt, hogy te imádkozol érettünk, mint drága szószólónk az Atyánál. Úr Jézus Kristus, légy érette áldott!

Ámen.